

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

*Traducere neoficială a variantei engleze a hotărârii,
efectuată de către asociația obștească „Juriștii pentru drepturile omului”*

SECȚIA A TREIA

**CAUZA DRAGOSTEA COPILOR - PETROVSCHI - NAGORNII c.
MOLDOVEI**

(Cererea nr. 25575/08)

HOTĂRÂRE
(pe fond)

STRASBOURG

13 septembrie 2011

*Hotărârea va deveni definitivă în circumstanțele stabilite în articolul 44 § 2 al
Convenției. Ea poate fi subiect al revizuirii editoriale.*

În cauza Dragostea Copiilor - Petrovski - Nagornii c. Moldovei,
Curtea Europeană a Drepturilor Omului (SECȚIA Treia), întrunită în
cadrul unei Camere compuse din:

Josep Casadevall, *Președinte*,

Corneliu Bîrsan,

Alvina Gyulumyan,

Ján Šikuta,

Luis López Guerra,

Nona Tsotsoria,

Mihai Poalelungi, *judecători*,

și Santiago Quesada, *Grefier al SECȚIEI*,

Deliberând la 23 august 2011 în ședință închisă,

Pronunță următoarea hotărâre, care a fost adoptată la acea dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 25575/08) depusă împotriva Republicii Moldova la Curte, în conformitate cu prevederile articolului 34 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”), de către o companie înregistrată în Republica Moldova, „Dragostea Copiilor - Petrovski – Nagornii” („compania reclamantă”), la 13 mai 2008.

2. Compania reclamantă a fost reprezentată de dl V. Gribincea, avocat în Chișinău. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său, dl Vladimir Grosu.

3. Compania reclamantă a pretins, în special, încălcarea dreptului la un proces echitabil de către o „instanță instituită de lege” ca urmare a înlocuirii judecătorului raportor cu încălcarea prevederilor legale. De asemenea, compania reclamantă s-a plâns că dreptul său la un proces echitabil și dreptul la protecția proprietății au fost încălcate ca urmare a casării ilegale a unei hotărâri judecătorești definitive pronunțată în favoarea sa.

4. La 5 februarie 2009, Curtea a decis să notifice cererea Guvernului. De asemenea, ea a decis să se pronunțe concomitent asupra admisibilității și fondului cererii (articolul 29 § 1).

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

5. Compania reclamantă, care gestionează o școală primară în Chișinău, a fost parte într-un proces civil în anul 2001. Prin hotărârea Judecătoriei sectorului Rîșcani din 25 iulie 2001, compania reclamantă a fost obligată să plătească dlui M. 78,400 dolari americani.

6. La o dată nespecificată în anul 2006, dl M. a solicitat departamentului de executare a hotărârilor judecătorești executarea hotărârii din 25 iulie 2001. Însă cererea sa a fost respinsă ca fiind tardivă. Prin scrisoarea din 4 mai 2006, dl M. a fost informat că în perioada 2001 – 2006 nu a fost depus niciun titlu executor în privința hotărârii judecătorești din 25 iulie 2001.

7. La 22 mai 2006, dl M. a depus la Judecătoria sectorului Rîșcani o cerere de repunere în termenul de trei ani pentru solicitarea executării hotărârii judecătorești pronunțate în favoarea sa. El a afirmat, *inter alia*, că a depus o cerere de executare în anul 2001, alături de titlul executoriu, dar acesta ar fi fost pierdut de departamentul de executare.

8. La 18 iulie 2007, Curtea de Apel Chișinău a respins, în cele din urmă, cererea dlui M. Ea a constatat, *inter alia*, că executarea hotărârii judecătorești poate fi solicitată de o parte interesată în proces în decurs de trei ani de la data la care hotărârea judecătorească a devenit definitivă și executorie. Odată ce dl M. a depus o astfel de cerere peste cinci ani de la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești din 25 iulie 2001, el a pierdut termenul de prescripție. Instanța de judecată a constatat că dl M. nu a putut aduce probe credibile care să justifice pierderea termenului de prescripție și nu a putut proba argumentul său cum că el a depus o astfel de cerere, dar aceasta a fost ulterior pierdută de departamentul de executare.

9. La 20 iulie 2007, dl M. a depus o cerere de revizuire a hotărârii judecătorești definitive din 18 iulie 2007. El s-a bazat pe articolul 449 (c) al Codului de procedură civilă (a se vedea paragraful 14 de mai jos) și a susținut că, potrivit unui certificat din 13 iulie 2007 eliberat de departamentul de executare la solicitarea lui, la 31 iulie 2001 a fost înregistrat un titlu executoriu, dar acesta a fost întors la Judecătoria sectorului Rîșcani două zile mai târziu.

10. La 22 august 2007, Curtea de Apel Chișinău a respins cererea de revizuire pe motiv că temeiul lui, adică faptul că certificatul eliberat de departamentul de executare nu ia devenit cunoscut decât înainte de pronunțarea hotărârii judecătorești din 18 iulie 2007, nu cade sub incidența articolului 449 (c) al Codului de procedură civilă. În plus, executarea titlului executoriu vizat în confirmarea din 13 iulie 2007 nu se referea la executarea hotărârii judecătorești din 25 iulie 2001, ci la executarea unei măsuri de asigurare dispuse de prima instanță de judecată cu câteva luni înainte de

data la care hotărârea judecătorească din 25 iulie 2001 a devenit executorie. La 28 septembrie 2007, dl M. a depus recurs împotriva acestei încheieri.

11. La 24 octombrie 2007, judecătorul S.N. a fost desemnat judecător raportor în această cauză.

12. La 14 noiembrie 2007, un complet din trei judecători al Curții Supreme de Justiție a admis recursul dlui M., a casat încheierea din 22 august 2007, a admis cererea de revizuire a dlui M. și a dispus reexaminarea cauzei. Curtea Supremă de Justiție a considerat că certificatul din 13 iulie 2007 reprezintă un document nou în sensul articolului 449 (c) al Codului de procedură civilă și a afirmat că dl M. ar fi putut să-l obțină și mai târziu de 13 iulie 2007. Instanța de judecată nu a disputat constatările instanței de judecată inferioare, potrivit cărora titlul executoriu vizat în certificatul din 13 iulie 2007 nu se referea la executarea hotărârii judecătorești din 25 iulie 2001, ci la executarea unei măsuri de asigurare dispuse de prima instanță de judecată. Judecătorul S.N., desemnat ca fiind judecător raportor la 24 octombrie 2007, nu a participat la examinarea recursului.

13. Procedura de reexaminare s-a încheiat cu o decizie irevocabilă a Curții Supreme de Justiție din 28 octombrie 2008 pronunțată în favoarea dlui M, al cărei rezultat a fost executarea hotărârii Judecătoriei sectorului Rîșcani din 25 iulie 2001 pronunțată împotriva companiei reclamante.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

14. Prevederile relevante ale Codului de procedură civilă referitoare la revizuirea unei hotărâri definitive stipulează următoarele:

Articolul 449

„Revizuirea se declară în cazul în care:

(c) după emiterea hotărârii, s-au descoperit înscrisuri probatoare care au fost reținute de un participant la proces sau care nu au putut fi prezentate instanței într-o împrejurare ce nu depinde de voința participantului la proces;

Articolul 450

Cererea de revizuire se depune:

...

(d) în termen de 3 luni din ziua în care s-a descoperit înscrisul respectiv - în cazurile prevăzute la art.449 lit.c);”

Prevederile relevante ale Legii cu privire la Curtea Supremă de Justiție:

Articolul 8

“(1) Colegiul Civil și de Contencios Administrativ, Colegiul Comercial și Colegiul Penal sunt conduse de câte un președinte și un vicepreședinte având următoarele atribuții:

(b) ... repartizează dosarele membrilor colegiului...”

Partea relevantă a Codului de procedură civilă prevede următoarele:

Articolul 407

„Judecătorul raportor face parte în mod obligatoriu din completul de judecată la examinarea recursului. Dacă participarea lui în ședință este imposibilă, se numește un nou raportor cu cel puțin 3 zile înainte de judecarea pricinii.”

Partea relevantă a Legii cu privire la organizarea judecătorească stipulează:

Articolul 6¹. Principiul distribuirii aleatorii a dosarelor

„(1) Activitatea de judecare a cauzelor se desfășoară cu respectarea principiului distribuirii aleatorii a dosarelor, cu excepția cazului când judecătorul nu poate participa la judecată din motive obiective.

(2) Cauzele repartizate unui complet de judecată nu pot fi trecute altui complet decât în condițiile prevăzute de lege.”

ÎN DREPT

I. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 6 § 1 AL CONVENȚIEI

15. Compania reclamantă s-a plâns că casarea hotărârii judecătorești definitive a Curții de Apel din 18 iulie 2007 a fost ilegală și a încălcat articolul 6 § 1 al Convenției. De asemenea, ea s-a plâns de înlocuirea judecătorului raportor în procesul care viza recursul la Curtea Supremă de Justiție (a se vedea paragraful 12 de mai sus) și a afirmat că, în rezultatul înlocuirii, Curtea Supremă de Justiție nu a fost o „instanță instituită de lege”.

Partea relevantă a articolului 6 § 1 prevede următoarele:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa....”

16. Guvernul a contestat acest argument.

A. Admisibilitatea

17. Curtea notează că prima parte a plângerii formulate în temeiul articolului 6 nu este vădit neîntemeiată în sensul articolului 35 § 3 al Convenției. Ea notează în continuare că aceasta nu este inadmisibilă. Prim urmare, trebuie declarată admisibilă.

18. În ceea ce privește cea de-a doua parte a plângerii formulate în temeiul articolului 6, Guvernul a susținut că compania reclamantă nu a epuizat căile de recurs interne și nu are statut de „victimă”. Însă, având în vedere constatările de mai jos (a se vedea paragraful 36 de mai jos), Curtea nu consideră necesar să ajungă la o concluzie în privința acestor obiecții (cu privire la admisibilitate) formulate de Guvern.

B. Fondul

19. Compania reclamantă a susținut că prin casarea hotărârii judecătorești din 18 iulie 2007 a avut loc încălcarea dreptului său la un proces echitabil garantat de articolul 6 al Convenției. Confirmarea din 13 iulie 2007 eliberat de departamentul de executare nu a dezvăluit „circumstanțe sau fapte esențiale ale pricinii care nu au fost și nu au putut fi cunoscute petiționarului anterior”, în sensul articolului 449 (c) al Codului de procedură civilă. Compania reclamantă a accentuat faptul că informația din certificatul din 13 iulie 2007 ar fi putu fi obținută de către reclamant în orice moment între anul 2001 și 2007. Compania reclamantă a conchis că cererea de revizuire a fost în esența sa un recurs în anulare și a încălcat principiul securității juridice.

20. Guvernul a afirmat că revizuirea este o cale efectivă de atac împotriva hotărârilor judecătorești atunci când au fost descoperite noi fapte după ce hotărârea judecătorească a devenit irevocabilă. Guvernul a dat exemplul Curții Internaționale de Justiție, care poate revizui propriile sale hotărâri dacă au fost descoperite, în urma adoptării hotărârii, noi fapte sau circumstanțe de importanță decisivă. Cererea de revizuire trebuie depusă în termen de șase luni de la data la care au fost descoperite noi fapte și circumstanțe, dar nu mai târziu de zece ani de la data emiterii hotărârii.

21. O situație similară poate fi găsită în Regulamentul Curții Europene a Drepturilor Omului. Dacă au fost descoperite noi fapte cu privire la cauza care a fost finalizată și dacă acele fapte ar fi putut avea un efect decisiv asupra rezultatului cauzei și nu au fost cunoscute sau nu au putut fi cunoscute în mod rezonabil, o parte poate solicita Curții, în termen de șase luni de la data la care acea parte a cunoscut acel fapt, revizuirea hotărârii.

22. Guvernul a invocat și recomandarea Comitetului de Miniștri, potrivit căruia guvernele statelor membre sunt sfătuite să asigure o procedură de revizuire și reexaminare a cauzelor.

23. Curtea Supremă de Justiție a considerat că certificatul eliberat de departamentul de executare la 13 iulie 2007, care a fost adresat dlui M., constituie un fapt sau circumstanță esențială care nu a fost cunoscută sau nu a putut fi cunoscută mai devreme, în sensul articolului 449 (c) al Codului de procedură civilă.

24. Curtea reiterează că articolul 6 § 1 al Convenției obligă instanțele de judecată să motiveze hotărârile lor. În cauza *Ruiz Torija v. Spain* (9 December 1994, Series A no. 303-A), Curtea a constatat că omisiunea instanțelor de judecată naționale de a motiva neadmiterea unei obiecții potrivit căreia acțiunea era prescrisă a constituit o încălcare a acelor dispoziții legale.

25. Dreptul la judecarea într-un mod echitabil de către o instanță, așa cum este garantat de articolul 6 § 1 al Convenției, trebuie interpretat în lumina Preambulului Convenției, care, în partea sa relevantă, declară statul de drept ca fiind parte a moștenirii comune a Statelor Contractante. Unul din aspectele fundamentale ale statului de drept este principiul securității juridice, care cere, printre altele, ca atunci când instanțele judecătorești dau o apreciere finală unei chestiuni, constatarea lor să nu mai poată fi pusă în discuție (a se vedea *Brumărescu v. Romania*, [GC], nr. 28342/95, § 61, ECHR 1999-VII, și *Roșca v. Moldova*, nr. 6267/02, § 24, 22 martie 2005).

26. Securitatea juridică presupune respectarea principiului *res judicata* (a se vedea *Brumărescu*, citată mai sus, § 62), adică principiul caracterului irevocabil al hotărârilor judecătorești. Acest principiu cere ca nicio parte să nu aibă dreptul să solicite revizuirea unei hotărâri definitive și obligatorii, doar cu scopul de a obține o reexaminare și o nouă soluționare a cauzei. Competența instanțelor judecătorești ierarhic superioare de revizuire trebuie exercitată pentru a corecta erorile judiciare și omisiunile justiției, dar nu pentru a efectua o nouă examinare. Revizuirea nu trebuie considerată drept un recurs în anulare, iar simpla existență a două opinii diferite cu privire la aceeași chestiune nu este un temei de reexaminare. O derogare de la acest principiu este justificată doar atunci când este necesară, pe motivul unor circumstanțe esențiale și convingătoare (a se vedea *Roșca*, citată mai sus, § 25).

27. Concluzia de mai sus din cauza *Roșca* s-a impus în legătură cu procedura recursului în anulare, în conformitate cu care Procuratura Generală putea cere reexaminarea hotărârilor judecătorești irevocabile cu care nu era de acord. Curtea a constatat că această procedură, deși posibilă conform dreptului național, era incompatibilă cu Convenția, deoarece ea rezulta în „pierderea” unei hotărâri judecătorești irevocabile pronunțată în favoarea justițiabilului.

28. În ceea ce privește redeschiderea procedurilor pe motivul apariției unor circumstanțe noi, Curtea reamintește că această chestiune a fost examinată în cauza *Popov v. Moldova* (nr. 2) (nr. 19960/04, 6 decembrie

2005), în care a constatat încălcarea articolului 6 § 1 ca urmare a utilizării abuzive a procedurilor de revizuire. Curtea a constatat în acele cauze că redeschiderea procedurilor nu este, în sine, incompatibilă cu Convenția. Totuși, deciziile de a revizui hotărâri judecătorești irevocabile trebuie să fie în acord cu criteriile legale relevante, iar utilizarea abuzivă a unei astfel de proceduri poate fi contrară Convenției, pe motiv că rezultatul său – „pierderea” unei hotărâri judecătorești – este același ca și în cazul recursului în anulare. Principiile securității juridice și statului de drept cer Curții să fie vigilentă în acest domeniu (a se vedea *Popov v. Moldova* (nr. 2), citată mai sus, § 46).

29. În prezenta cauză, Curtea notează că într-adevăr procedura de revizuire prevăzută de articolele 449 – 453 ale Codului de procedură civilă are scopul de a corecta erorile judiciare și omisiunile justiției. La fel ca în cauza *Popov* (nr.2), sarcina Curții este de a determina dacă această procedură a fost aplicată într-un mod compatibil cu articolul 6 al Convenției, astfel asigurând respectul principiului securității juridice. În acest scop, Curtea trebuie să țină cont de faptul că aceasta este mai întâi sarcina instanțelor de judecată naționale de a interpreta prevederile dreptului național (a se vedea *Waite and Kennedy v. Germany* [GC], nr. 26083/94, § 54, ECHR 1999-I).

30. În temeiul articolului 449 (c) al Codului de procedură civilă al Republicii Moldova un proces poate fi redeschis „dacă au fost descoperite circumstanțe sau fapte esențiale ale pricinii care nu au fost și nu au putut fi cunoscute petiționarului anterior”. Potrivit articolului 450 al aceluiași cod, o cerere de revizuire poate fi depusă „în termen de 3 luni din ziua când persoana interesată a luat cunoștință de circumstanțele sau faptele esențiale ale pricinii care nu i-au fost cunoscute anterior și nu i-au putut fi cunoscute”.

31. Decizia Curții Supreme de Justiție din 14 noiembrie 2007 citează ca temei pentru redeschiderea procesului confirmarea departamentului de executare din 13 iulie 2007 adresată în răspuns dlui M., în care prima indica că la data de 31 iulie 2001 a fost înregistrat la departament un titlu executoriu (a se vedea paragraful 9 de mai sus).

32. Curtea notează, în primul rând, că în decizia sa de respingere a cererii de revizuire din 22 august 2007, Curtea de Apel a constatat că titlul executoriu vizat în confirmarea din 13 iulie 2007 nu se referea la executarea hotărârii judecătorești din 25 iulie 2001, care nu era irevocabilă și nici executorie la acea dată. Atunci când a casat decizia Curții de Apel, Curtea Supremă de Justiție nu a contrazis această constatare importantă.

33. Curtea notează, în continuare, că nu există nicio indicație în decizia Curții Supreme de Justiție din 14 noiembrie 2007 dacă confirmarea eliberată de departamentul de executare conținea vreo „informație” care nu ar fi putut fi obținută mai devreme de către dl M. Nu există nici vreo indicație despre încercările nereușite ale dlui M. de a obține asemenea „informații” înainte

de 13 iulie 2007. În asemenea circumstanțe, Curtea consideră că nu poate fi spus că confirmarea emisă de departamentul de executare la 13 iulie 2007 a constituit „circumstanțe sau fapte noi care nu au fost cunoscute anterior și nu au putut fi cunoscute” părților în proces. În plus, nu există nicio mențiune în decizia Curții Supreme de Justiție despre termenul de prescripție de trei ani pentru revizuire și nici despre vreun temei constat de Curtea Supremă de Justiție care să justifice repunerea în termen (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Ruiz Torija*, citată mai sus).

34. Prin urmare, Curtea consideră că procedura de reexaminare analizată aici a fost în esență o încercare de a re-argumenta cauza pe motivele pe care dl M. ar fi putut să le formuleze, dar nu le-a formulat în timpul procesului care s-a încheiat cu hotărârea judecătorească irevocabilă din 18 iulie 2007. De fapt, aceasta a fost mai degrabă un „recurs în anulare” al cărui scop a fost de a obține o nouă examinare a chestiunii decât o revizuire propriu-zisă prevăzută de articolul 449-453 al Codului de procedură civilă.

35. Admițând cererea de revizuire a dlui M., Curtea Supremă de Justiție a încălcat principiul securității juridice și dreptul de acces la justiție al reclamantei, garantat de articolul 6 § 1 al Convenției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Roșca*, citată mai sus, § 28). În plus, nemotivând repunerea reclamantului în termenul de depunere a cererii de revizuire, Curtea de Apel a încălcat dreptul reclamantului la un proces echitabil (a se vedea paragraful 24 de mai sus).

36. În lumina celor de mai sus, Curtea consideră că a avut loc încălcarea articolului 6 § 1. În asemenea circumstanțe, ea nu consideră necesară examinarea suplimentară a altor aspecte ale procesului care ar putea să se conformeze sau nu acestei prevederi legale.

II. PRETINSA ÎNCĂLCAREA A ARTICOLULUI 1 AL PROTOCOLULUI NR. 1 LA CONVENȚIE

37. Compania reclamantă s-a plâns de faptul că decizia Curții Supreme de Justiție din 14 noiembrie 2007 a încălcat dreptul său la protecția proprietății garantat de articolul 1 al Protocolului nr.1 la Convenție. Articolul 1 al Protocolului nr.1, în partea relevantă, prevede următoarele:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional...”

38. Guvernul nu a fost de acord cu reclamanta și a afirmat că nu a avut loc încălcarea articolului 1 al Protocolului nr.1 la Convenție.

A. Admisibilitatea

39. Curtea notează că plângerea nu este vădit neîntemeiată în sensul articolului 35 § 3 al Convenției. Ea notează în continuare că aceasta nu este inadmisibilă. Prin urmare, trebuie declarată admisibilă.

B. Fondul

40. Curtea consideră că compania reclamantă a avut o „proprietate” în sensul articolului 1 al Protocolului nr.1, și anume suma de bani de care a fost absolvită de a o întoarce dlui M., în baza deciziei Curții de Apel din 18 iulie 2007. Casarea unei asemenea decizii, după ce aceasta a devenit irevocabilă și neatacabilă, constituie o ingerință în dreptul beneficiarului deciziei la protecția proprietății (a se vedea *Brumărescu*, citată mai sus, § 74). Să admitem că o asemenea ingerință poate fi privită ca servind unui interes public, însă Curtea constată că nu este justificată nici în acest caz, deoarece nu a fost asigurat echilibrul just, iar compania reclamantă a fost obligată să poarte o sarcină individuală și excesivă (a se compara cu *Brumărescu*, citată mai sus, §§ 75-80).

41. Reiese că a avut loc încălcarea articolului 1 al Protocolului nr.1 la Convenție.

III. APLICAREA ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

42. Articolul 41 al Convenției prevede următoarele:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o violare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înalțelor Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă.”

43. Compania reclamantă a susținut că nu este pregătită să formuleze vreo pretenție cu privire la satisfacția echitabilă, deoarece compania este în proces de insolvență, și că preferă să lase această întrebare pentru o examinare ulterioară. Guvernul nu a obiectat.

44. Curtea consideră că chestiunea cu privire la aplicarea articolului 41 al Convenției nu este gata pentru decizie. Prin urmare, chestiunea trebuie rezervată, iar procedura ulterioară trebuie fixată având în vedere posibilitatea ajungerii la un acord între Guvernul Republicii Moldova și reclamant.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară cererea admisibilă;*

2. *Hotărâște* că a avut loc încălcarea articolului 6 § 1 al Convenției;
3. *Hotărâște* că a avut loc încălcarea articolului 1 al Protocolului nr.1 la Convenție;
4. *Hotărâște* că chestiunea cu privire la aplicarea articolului 41 al Convenției nu este gata pentru decizie, prin urmare,
 - (a) *rezervă* această chestiune;
 - (b) *invită* Guvernul Republicii Moldova și reclamantii să prezinte, în decursul a trei luni de la data la care hotărârea devine definitivă în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției, observații scrise cu privire la chestiunea respectivă și, în special, să notifice Curții despre orice acord la care ei ar putea ajunge;
 - (c) *rezervă* procedura ulterioară și *delegă* Președintelui Camerei competența de a stabili același lucru dacă va fi necesar.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 13 septembrie 2011, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

Santiago Quesada
Grefier

Josep Casadevall
Președinte